

Autoreferat

W czerwcu 1988 roku ukończyłem studia magisterskie na Wydziale Dziennikarstwa i Nauk Politycznych Uniwersytetu Warszawskiego uzyskując tytuł magistra politologii. W 1990 roku sfinalizowałem studia podyplomowe na Wydziale Dziennikarstwa i Nauk Politycznych Uniwersytetu Warszawskiego z zakresu wiedzy o społeczeństwie. W listopadzie 2001 roku na podstawie rozprawy doktorskiej *Spółeczeństwo Tomaszowa Mazowieckiego w latach 1918 – 1939*, wykonanej pod kierunkiem naukowym prof. dr hab. Kazimierza Przybysza, Rada Wydziału Dziennikarstwa i Nauk Politycznych Uniwersytetu Warszawskiego nadała mi stopień naukowy doktora nauk humanistycznych w zakresie nauk o polityce. W październiku 2003 roku rozpocząłem pracę dydaktyczną – naukową na etacie adiunkta na Akademii Świętokrzyskiej Filia w Piotrkowie Trybunalskim, obecnie Uniwersytecie Jana Kochanowskiego w Kielcach, którą wykonuję do chwili obecnej.

Moją aktywność akademicką podzieliłbym na następujące kategorie: działalność naukowo - badawczą, organizatorską i dydaktyczną.

Działalność naukowo-badawcza

Moje zainteresowania naukowe mieszczą się w obszarze nauk o polityce, a w szczególności skupiają się wokół następujących zagadnień badawczych:

- uwarunkowania historyczne a problemy w dwustronnych stosunkach Polski i Ukrainy;
- wpływ Polski na kształtowanie się demokracji na Ukrainie po odzyskaniu niepodległości;
- polityka zagraniczna i bezpieczeństwa Ukrainy w stosunku do Wspólnoty Niepodległych Państw;
- rola NATO i UE w kształtowaniu polityki międzynarodowej Ukrainy;
- polsko-ukraińskich relacji oraz roli Polski w polityce zagranicznej Ukrainy;
- roli organizacji międzynarodowych w budowaniu wspólnej przyszłości w zakresie bezpieczeństwa w Europie;

Ewolucja mojego rozwoju naukowego polegała przede wszystkim na pogłębianiu i poszerzaniu zakresu badań oraz przejścia od form deskryptywnych do szerokiego stosowania analizy systemowej i instytucjonalno – politycznej. Od 2003 roku do chwili obecnej głównym obszarem mojej działalności naukowej jest badanie roli jaką odgrywa Polska w polityce zagranicznej Ukrainy.

Kluczowym elementem mojego dorobku naukowego jest książka *Miejsce Polski w polityce zagranicznej Ukrainy*. Obszar analiz problemowych zaprezentowanych w niniejszej pracy należy do szczególnie złożonych, ale i zarazem interesujących pod względem konstruowania tła uwarunkowań i mechanizmów relacji (projekt-przebieg realizacji-efektów) Ukrainy i jej związków ze strukturami unijnymi, NATO, Polską i Rosją. Przedmiotem podjętych badań jest problematyka dotycząca polityki zagranicznej Ukrainy po pomarańczowej rewolucji w aspekcie wzajemnych relacji z państwami Wspólnoty Niepodległych Państw, Unii Europejskiej i Stanami Zjednoczonymi. Zakres analizy naukowej dotyczy szczególnie trudnej roli państwa polskiego we wspieraniu procesów przemian demokratyzacji na Ukrainie zwieńczeniem których ma być przystąpienie do Unii Europejskiej.

Tematyce tej również poświęciłem cykl artykułów, które są ściśle związane z tematem książki, do najważniejszych należą: *Polska w polityce zagranicznej Ukrainy* [w:] ICTOPIA, Przemysław Uniwersytet Narodowy, Iwano-Frankiwnsk 2013, s. 236-252; *Polsko-ukraińska droga do demokracji po 1990 r.* [w:] *Bezpieczeństwo obszaru poradzieckiego*, Uniwersytet Humanistyczno-Przyrodniczy Jana Kochanowskiego w Kielcach, Filia w Piotrkowie

Trybunalskim, Difin, Warszawa 2011, s. 93-103; *Kształtowanie się demokracji na Ukrainie po uzyskaniu niepodległości* [w:] Marczeńska-Rytka M. (red.), *Stan i perspektywy demokracji bezpośredniej we współczesnym świecie*, Wydawnictwo Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej, Lublin 2011, s. 273-284; *Współpraca Polski z Ukrainą na rzecz bezpieczeństwa* [w:] Szczurek T. (red.), *Militarne i niemilitarne aspekty bezpieczeństwa Polski w Unii Europejskiej*, Wydawnictwo Wojskowa Akademia Techniczna, Warszawa 2014, s. 129 – 144, *Polskie inicjatywy w ramach Partnerstwa Wschodniego* [w:] Legucka A., *Polska prezydencja wobec wyzwań współczesnej Unii Europejskiej*, Difin, Warszawa 2012. Główną hipotezę badawczą w badaniach zebranych w powyższych artykułach stanowiła konstatacja, że proces realizacji polityki zagranicznej Ukrainy dokonywał się w złożonych warunkach, na które składały się uwarunkowania historyczne, polityczne, gospodarcze, społeczne, cywilizacyjne czy ideologiczne oraz fakt „zawieszenia” Ukrainy między nawiązaniem bliższych relacji z Unią Europejską a pozostawaniem w strefie wpływów Federacji Rosyjskiej.

Istotne miejsce w systemie polityki zagranicznej Ukrainy zajmuje Polska. Analiza dostępnych źródeł pozwoliła stwierdzić, że nasz kraj jako najbliższy sąsiad ma wpływ na wartość i kierunki polityki zagranicznej Ukrainy a w szczególności na jej stosunki ze strukturami Euroatlantyckimi (tzn. NATO i UE). Oba państwa łączy wielowiekowa wspólna przeszłość, wspólne stosunki polityczne, gospodarcze i kulturalne. Polska i Ukraina uczestniczą również we wspólnocie doświadczeń politycznych z przełomu lat osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych, kiedy to oba kraje w wyniku przemian w Europie Środkowej i Wschodniej rozpoczęły proces transformacji ustrojowej oraz przeobrażeń politycznych, gospodarczych i społecznych. Wspólną cechą był ich pokojowy przebieg oraz rozległe zmiany w instytucjach politycznych i gospodarczych, gdyż w poprzednim reżimie nie było żadnej siły, która byłaby jednocześnie zdolna i skłonna, aby obalić system przy zastosowaniu przemocy. Istniała więc jedynie droga porozumienia pomiędzy częścią ustępującej komunistycznej elity i oponentami reżimu. Na Ukrainie widać obecnie coraz więcej pozytywnych zmian, jednak nadal konieczne jest przeprowadzenie wielu reform w walce z korupcją, aferami politycznymi czy biedą.

Polska prezentuje przychylne nastawienie do Ukrainy oraz efektywnie popiera jej dążenia do członkostwa w strukturach NATO i Unii Europejskiej, co jest szczególnie ważne ze względu na rozszerzanie europejskiej sfery stabilności i zwiększania bezpieczeństwa w tym regionie Europy. Polscy politycy chętnie służą Ukraincom wsparciem i pomocą nie tylko na forum międzynarodowym, ale również poprzez konkretną aktywność lokalną czy regionalną. Relacjom polsko-ukraińskim przyszło kształtować się w trudnych momentach politycznych, którym towarzyszył permanentnie ukraiński kryzys polityczny czy obawy społeczeństwa ukraińskiego, że wstąpienie do NATO wywoła negatywną reakcję ze strony Rosji, to jednak obecność Polski w polityce zagranicznej Ukrainy, w procesie budowania ładu demokratycznego w Europie, odgrywa istotną rolę we wspieraniu przeobrażeń demokratycznych, legislacyjnych oraz gospodarczych. Mając na uwadze powyższe, można zauważyć tendencję, że kolejne gabinety sprawujące rządy w Polsce, w zależności od składu politycznego, inaczej kreowały stosunek Polski do Ukrainy, wpływając tym samym w sposób znaczący na kształt i zaangażowanie instytucji oraz efektywność ich działalności w procesie realizacji polityki zagranicznej Ukrainy.

Wyniki moich badań zostały poddane systematyzacji i zaprezentowane w pracy habilitacyjnej *Miejsce Polski w polityce zagranicznej Ukrainy*, Naukowe Wydawnictwo Piotrkowskie, Piotrków Trybunalski 2014. Zagadnieniem badawczym niniejszej rozprawy jest próba oznaczenia roli Polski w systemie polityki zagranicznej Ukrainy. Kontekst do rozważań stanowi prowadzona przez ostatnie dwie dekady tzw. *polityka wielowektorowa*, która wyznaczyła kierunki działań i spowodowała, że Ukraina

nie uwolniła się spod wpływów Rosji i nie do końca z pełnym przekonaniem podążała drogą integracji z Unią Europejską. Niewątpliwie specyficzną cechą polityki zagranicznej Ukrainy jest jej wyjątkowe uzależnienie od środowiska międzynarodowego. Ponadto ukraińska polityka zagraniczna wymaga obecnie całkiem nowego spojrzenia, gdyż po raz kolejny w tej dekadzie całkowicie zmienił się zespół jej uwarunkowań, co powoduje, że przedmiotowa analiza powinna dokonywać się przez pryzmat uwarunkowań, a sama polityka zagraniczna Ukrainy stała się nie tylko wyzwaniem dla środowiska międzynarodowego, ale również skomplikowanym zagadnieniem badawczym dla środowiska naukowego.

Należy zauważyć, że powyższa problematyka charakteryzuje się również szerokim spektrum rozumienia i jest wielowarstwowa, a wnioski płynące z jej analizy mogą okazać się przydatne w eksplanacji mechanizmów polityki międzynarodowej realizowanej w konstelacji Ukraina-Unia Europejska-Polska-NATO. Dodatkowo mogą stanowić ważny wkład w debatę publiczną na temat przyszłości Ukrainy i wyzwań, przed którymi stoi nie tylko Ukraina, ale Unia Europejska i Polska.

Zasadniczą hipotezą postawioną przeze mnie w rozprawie było twierdzenie, że pozycja Polski w UE i NATO stwarza dogodne warunki do pośredniczenia w projekcie przyjęcia Ukrainy do tych organizacji, a konieczność współpracy NATO z Ukrainą jest jednym z istotnych warunków eliminowania potencjalnych zagrożeń oraz budowania pokoju i stabilności w przestrzeni euroatlantyckiej.

Towarzyszącymi zagadnieniami jest konstatacja, że uwarunkowania historyczne są istotnym elementem zaangażowania politycznego Polski wobec Ukrainy, a w szerszym kontekście budowanie wspólnej przyszłości w zjednoczonej Europie ma silne podwaliny oparte o słowiańskość, sąsiedztwo oraz wspólną historię z podobnymi losami powojennymi. Należy jednak zaznaczyć, że zasadniczej zmianie uwarunkowań międzynarodowych towarzyszy również redefinicja kierunków i celów polityki zagranicznej Ukrainy, przy czym modyfikacje te następują stopniowo i wynikają z dążenia Ukrainy do struktur zachodnich, a jednocześnie z pozostawania pod wpływem dominacji rosyjskiej. Dyskrepancja ta powoduje, że ukraińska polityka zagraniczna nie jest już tak przewidywalna jak dotychczas, nosi znamiona zaangażowania i spontaniczności obywatelskiej oraz ukierunkowania na Zachód. Nastąpił zasadniczy rozdzźwięk między celami polityki zagranicznej forsowanymi przez władze polityczne i elity gospodarcze za rządów Janukowycza a opinią publiczną domagającą się jego ustąpienia i intensyfikacji działań zmierzających do związania ze strukturami zachodnimi.

Wnikliwemu badaniu zostały poddane kierunki, mechanizmy oraz problemy ukraińskiej polityki zagranicznej, także przez pryzmat wewnętrznej sytuacji Polski oraz roli i działalności wybranych organizacji międzynarodowych, co pozwoliło na zbudowanie kolejnego wniosku, że zróżnicowanie składu politycznego kolejnych ekip rządzących Polską w istotny sposób wpłynęło na zaangażowanie, kształt, organizację i funkcjonowanie instytucji realizujących politykę zagraniczną w stosunkach z Ukrainą.

W pracy zostało w wyczerpujący sposób ukazane miejsce Polski w polityce zagranicznej Ukrainy, wzajemne stosunki obu państw oraz rola Polski w dążeniu wschodniego sąsiada do NATO i UE. Analiza dostępnych źródeł pozwoliła stwierdzić, że nasz kraj jako najbliższy sąsiad Ukrainy, członek NATO i UE ma istotny wpływ na politykę zagraniczną Ukrainy. Oba kraje łączy wielowiekowa wspólna przeszłość, wspólne stosunki, w przeważającej mierze pozytywne. Rząd polski i Polacy są przychylnie nastawieni do Ukrainy i popierają jej dążenia do członkostwa w strukturach NATO i Unii Europejskiej.

Opracowanie ma charakter chronologiczny – problemowy i składa się z pięciu rozdziałów. W pierwszym zaprezentowano kwestie metodologiczne dotyczące

geopolitycznego położenia Polski u Ukrainy. Interes geopolityczny i interes narodowy w interpretacjach polskich i ukraińskich. Rozpoczęto od wyjaśnienia czym jest geopolityka, jak kształtowało się jej pojmowanie, następnie scharakteryzowano jej podstawowe nurty. Rozważania teoretyczne pozwoliły na opracowanie zagadnień opisujących położenie geopolityczne Polski oraz Ukrainy. Problematyka podjęta w tym rozdziale przyczyniła się do uzyskania odpowiedzi na pierwsze z postawionych przez autora pytań badawczych dotyczących geopolitycznego położenia analizowanych państw.

W drugim rozdziale omówiono kierunki polityki zagranicznej Ukrainy. Przedstawiono w skrócie jej historię i związki z Polską. Następnie skupiono się na obecnych wzajemnych stosunkach, a zwłaszcza współpracy pomiędzy krajami. Omówiono realizowane inicjatywy, porozumienia, związki, a także relacje między państwem ukraińskim, a jego środowiskiem międzynarodowym. Zagadnienia zawarte w tym rozdziale pozwoliły odpowiedzieć na dwa pytania badawcze, a mianowicie: jak należy interpretować pragmatyczny sens „strategicznego partnerstwa w relacjach międzypaństwowych oraz jak ewoluowały główne kierunki polityki zagranicznej Ukrainy w latach 1990 – 2012.

Trzeci rozdział pracy zawiera informacje na temat dążenia Ukrainy do Unii Europejskiej przez pryzmat wzajemnych stosunków z Polską. W części tej wskazano najważniejsze informacje dotyczące tworzenia Unii Europejskiej, a następnie starań Ukrainy, aby wstąpić do jej struktur. Omówiono tu także rolę Polski w dążeniu Ukrainy do integracji. Podkreślono również, iż charakter stosunków Ukrainy i integrującej się oraz poddanej procesowi globalizacji Europy, z uwagi na kluczową rolę geopolityczną obu podmiotów, jest jednym z najważniejszych i najtrudniejszych wyzwań XXI wieku. Celem niniejszego jest perspektywą realną, czy jedynie fikcją.

W czwartym rozdziale skupiono się na związkach Polski i Ukrainy z NATO. W początkowej części przedstawiono zasady działania NATO, krótką historię organizacji i najważniejsze cele. Następnie omówiono wzajemne stosunki pomiędzy NATO, Polska a Ukrainą. Zaprezentowano także zasady współpracy Ukrainy z NATO oraz problematykę współuczestniczenia Ukrainy w instytucjonalizacji tzw. bezpieczeństwa europejskiego.

Analiza podjęta w trzecim i czwartym rozdziale pozwoliła dojść do wniosku, iż współpraca Ukrainy z UE i NATO, głównie w dziedzinie bezpieczeństwa, przebiega na szeroką skalę oraz jest ściśle określona w *Doktrynie wojennej Ukrainy* z 2004 roku, *Strategii integracji* z 2007 roku czy *Strategii integracji z Unią Europejską*. Współpraca ta pogłębia się wraz z rozwojem instytucjonalizacji bezpieczeństwa europejskiego, choć nie jest pozbawiona problemów. Ponadto ze strony Ukrainy wymaga ukierunkowanego, niedwuznacznego i stabilnego działania politycznego.

Ostatni rozdział został poświęcony wzajemnym relacjom pomiędzy Polską a Ukrainą, wzajemnym postrzeganiu przedstawicieli obu narodów, problemom i konfliktom. Ukazano w nim, jak zmieniły się stosunki pomiędzy analizowanymi państwami na przestrzeni lat. Współcześnie kontakty polsko – ukraińskie obejmują bowiem częściej płaszczyznę handlową aniżeli kulturalną czy intelektualną. Ponadto Polska jest jednym z niewielu europejskich państw, do których Ukraińcy wjechać mogą bez wizy. Co więcej, Polska udziela się na arenie międzynarodowej w sprawach dotyczących Ukrainy, w szczególności ostatnich wydarzeń na Majdanie. Pozostaje zatem bardzo istotnym sojusznikiem państwa ukraińskiego. Niemniej jednak w stosunkach polsko – ukraińskich występują problemy, zaś ich ukazanie stanowiło cel niniejszego rozdziału.

W rozprawie przedstawiono zatem zarówno historyczne, jak i współczesne geopolityczne problemy Ukrainy, jej stosunków z Polską, Unią Europejską i NATO. Ukazano, w jaki sposób stosunki te ulegały zmianom wraz z biegiem lat. Kwestia dotycząca suwerenności Ukrainy i jej stosunków z wymienionymi organizacjami jest szczególnie ważna dla Polski, bowiem jak pisali Jerzy Władysław Giedroyc i Juliusz Mieroszewski

„suwerenność Ukrainy, Litwy i Białorusi, jest czynnikiem sprzyjającym niepodległości Rzeczypospolitej, natomiast zdominowanie tych krajów przez Rosję otwiera drogę do zniewolenia także Polski.

Drugi kierunek moich badań naukowych to rola organizacji międzynarodowych w budowaniu wspólnej przyszłości w zakresie bezpieczeństwa w Europie. Ze względu na wieloaspektowość podjętej problematyki w prowadzonych badaniach skupiłem się na dwóch organizacjach: NATO i Unii Europejskiej, które są głównymi aktorami w obszarze bezpieczeństwa międzynarodowego. Z analiz dotyczących działalności organizacji międzynarodowych, ze szczególnym uwzględnieniem roli, jaką odegrała Unia Europejska w polityce zagranicznej Ukrainy, wynika ogólny wniosek, że spoiwem i integratorem w budowaniu wzajemnej przyszłości w Europie jest wspólna historia oraz wspólne uwarunkowania historyczne oparte na korzeniach, regionalnej tożsamości i sąsiedztwie. Stwierdzono, że podejmowanie prób budowania wspólnej przyszłości jest nie tylko elementem współpracy na szczeblu organizacji międzynarodowych, ale również wynikiem ich obecności i działalności w regionach oraz subregionach. Należy jednak zaznaczyć, że pozimnowojenny ład europejski w kwestii bezpieczeństwa międzynarodowego sprawił, że Polska i Ukraina znalazły się w dwóch różnych obszarach geopolitycznych: Polska już na początku lat dziewięćdziesiątych została uznana za kandydata do UE i NATO, natomiast Ukraina znalazła się w strefie wpływów Federacji Rosyjskiej, i tak prorosyjska polityka zagraniczna Ukrainy stała się tak samo ważna jak proeuropejski kierunek w polskiej polityce zagranicznej.

W badaniach dowodzę, że instytucje międzynarodowe są niezwykle istotnym i ważnym instrumentem obecności państwa na arenie międzynarodowej, że poprzez tę obecność państwa artykułują swoje interesy narodowe. Jednakże zachodzi obawa, że w niezwykle szybko zmieniającej się rzeczywistości międzynarodowej, organizacje te mogą stać się sposobem wyrażania siły państw narodowych na forum międzynarodowym, a tym samym do eskalacji różnic potencjałów militarnych, gospodarczych czy społecznych.

Jestem również autorem następujących publikacji: *Społeczeństwo Tomaszowa Mazowieckiego w latach 1918-1939*, Wydawnictwo NWP Piotrków Trybunalski 2010, skryptu dla studentów zatytułowanego *Systemy polityczne wybranych państwa świata*, Wydawnictwo NWP Piotrków Trybunalski 2013 oraz współredaktorem pracy zbiorowej *Kaukaz w stosunkach międzynarodowych – przeszłość, teraźniejszość, przyszłość*, Wydawnictwo NWP Piotrków Trybunalski 2008, a także współredaktorem pracy zbiorowej *Kulturowy obraz polityki*, Wydawnictwo Volumina.pl Szczecin 2015.

Ważnym aspektem rozwoju naukowego było szerzenie wyników badań polskich i zagranicznych środowiskach akademickich i naukowych. Udział w wielu konferencjach, seminariach, panelach czy dyskusjach pozwolił mi na wzbogacenie własnego warsztatu naukowo-dydaktycznego, zweryfikowanie wyników badań oraz stał się kierunkowskazem w prowadzeniu dalszych prac naukowo-badawczych.

Działalność organizatorska

Równoległe z pracą naukową zajmuję się także działalnością organizatorską. Posiadam kilkuletnie doświadczenie w organizowaniu i prowadzeniu studiów podyplomowych. W latach 2007 – 2011 pełniłem obowiązki kierownika Podyplomowych Studiów Bezpieczeństwa Wewnętrznego Administracji Samorządowej i Zarządzania Oświatą obejmujących: cele kształcenia i założenia programowo – organizacyjne, układ przedmiotów (kierunkowe i specjalistyczne seminarium dyplomowe) oraz współudział w przygotowaniu programu, specjalności na kierunkach studiów stosunki międzynarodowe. Jestem również członkiem redakcji periodyku popularno – naukowego „Polityka i bezpieczeństwo”

wydawanego od 2010 r. przez Instytut Stosunków Międzynarodowych filii Uniwersytetu Jana Kochanowskiego.

Ważnym elementem moich działań na stanowisku zastępcy Dyrektora Instytutu Stosunków Międzynarodowych od 2003 roku do 2014 roku była głęboka modernizacja programów nauczania w zakresie przedmiotów specjalnościowych oraz ich wdrażanie. Jestem również członkiem Rady Wydziału.

Od 1996 roku do chwili obecnej jestem członkiem Komitetu Organizacyjnego Olimpiady Wiedzy o Polsce i Świecie Współczesnym organizowanej przez Wydział Dziennikarstwa i Nauk Politycznych Uniwersytetu Warszawskiego. Podejmuję się również zadań społecznych uczestnicząc w pracach międzynarodowych i krajowych stowarzyszeń naukowych (CIOR, LOK).

Działalność dydaktyczna

Pierwszy etap mojej działalności dydaktycznej otwiera praca w Szkole Podstawowej nr 3 w Tomaszowie Mazowieckim w charakterze nauczyciela przedmiotu wiedza o społeczeństwie w okresie od 1990 roku do 1993 roku. W latach 1994 – 1996 zajmowałem się nauczaniem przedmiotu historii współczesnej oraz wiedzy o społeczeństwie w Technikum Samochodowym w Tomaszowie Mazowieckim, gdzie jednocześnie z grupą wybranych uczniów realizowałem przygotowania do Olimpiady Wiedzy o Polsce i Świecie Współczesnym.

W latach 2002 – 2003 byłem autorem programu kształcenia w ramach konserwatorium na Uniwersytecie Warszawskim na Wydziale Dziennikarstwa i Nauk Politycznych w Instytucie Nauk Politycznych dla studentów od II do V roku z przedmiotów: *Sily Zbrojne w Rzeczypospolitej Polski po 1989 r. – zadania polskich żołnierzy w misjach pokojowych, Strategie Bezpieczeństwa Rzeczypospolitej Polski, Strategia Obronności Rzeczypospolitej Polski*. 1 października 2003 roku rozpocząłem pracę na stanowisku adiunkta w Akademii Świętokrzyskiej (od 2011 roku Uniwersytet Jana Kochanowskiego) w Kielcach Filia w Piotrkowie Trybunalskim na Wydziale Filologiczno – Historycznym w Instytucie Stosunków Międzynarodowych, gdzie prowadziłem zajęcia z następujących przedmiotów: *Wstęp do nauki o państwie, Współczesne ideologie i doktryny polityczne, Systemy polityczne, Polityka zagraniczna i bezpieczeństwa państw WNP, Podstawy wiedzy o bezpieczeństwie, Systemy religijne współczesnego świata, Wiedza o państwie i prawie, Współczesne systemy polityczne, Komunikacja w dyplomacji, Cele i zadania civil militarii cooperatio, System polityczny RP*. Ponadto w ramach Podyplomowych Studiów z Administracji Samorządowej i Zarządzania Oświatą prowadziłem wykłady z następujących przedmiotów: *Administracja Unii Europejskiej, Europejska karta samorządu terytorialnego*. W ramach wyżej wymienionych studiów podyplomowych, które w tym czasie ukończyło ponad 90 słuchaczy, byłem promotorem 86 prac dyplomowych i 32 recenzji prac. Tematyka moich zainteresowań naukowych jest ściśle związana z profilem prowadzonych zajęć dydaktycznych. Pogłębianie wiedzy z zakresu stosunków polsko – ukraińskich dotyczy również koła naukowego. Od 2008 roku jestem opiekunem Naukowego Koła Studenckiego – „Młody Samorządowiec”, w ramach jego działalności zainicjowałem:

- współpracę z urzędami miast i gmin (Piotrków Trybunalski, Tomaszów Mazowiecki, Opoczno, Rawa Mazowiecka, Inowódz);
- organizację konferencji naukowych o zasięgu krajowym i międzynarodowym;
- cykl imprez poświęconych republice Mołdawii – „Spotkania z Mołdawią”, której trzecia edycja odbyła się w dniach 11.04.2013 – 13.04.2013 roku w Filii Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Piotrkowie Trybunalskim;

— uczestnictwo w międzynarodowych konferencjach zorganizowanych na Przykarpackim Narodowym Uniwersytecie im. Wasyla Stefanyka w Iwano-Frankowsku:

- 22.09.2013 – 27.09.2013 roku - „*Ukraina i Polska przez wyzwania XXI wieku*”;
- 31.10.2013 – 01.11.2013 roku - „*Narodowa konsolidacja i europejska integracja Ukrainy*”;
- 22 – 23.05.2014 roku – „*Etniczno – polityczne przemiany na Ukrainie w kontekście integracji Europy Środkowej i Wschodniej*”;

Moje zainteresowania problematyką ukraińską w znaczącym stopniu przyczyniły się do nawiązania przyjaznych stosunków z Katedrą Politologii Uniwersytetu w Iwano-Frankowsku, które zaowocowały stałą współpracą naukową, podsumowywaną okresowo na Międzynarodowych Konferencjach organizowanych na Ukrainie jak i w Polsce.

Na Podkarpackim Uniwersytecie Narodowym im. Wasyla Stefanyka w Iwano-Frankowsku odbyłem staż naukowy w dniach 24.03.2014 roku – 12.04.2014 roku w Instytucie Historii, Politologii i Stosunków Międzynarodowych (stanowisko: wykładowca).

W czasie mojej pracy na Uniwersytecie Jana Kochanowskiego w Kielcach Filia w Piotrkowie Trybunalskim istotnym składnikiem mojej działalności dydaktycznej stały się seminaria licencjackie i magisterskie, poświęcone takim zagadnieniom jak: polityka zagraniczna WNP, problematyka funkcjonowania UE, współpraca globalna a bezpieczeństwo, międzynarodowe i wewnętrzne aspekty członkostwa Polski w NATO, problematyka stosunków Polski i Ukrainy, strategiczne kierunki zewnętrznej polityki Polski a realne szanse przystąpienia do UE. W ramach prowadzonych seminariów wypromowałem 103 licencjatów i 76 magistrów, byłem recenzentem 113 prac licencjackich i 87 prac magisterskich.

Za osiągnięcia w działalności dydaktyczno – wychowawczej oprócz wyróżnień rzeczowych i nagród pieniężnych, byłem wielokrotny odznaczony m.in. w 2002 roku Srebrnym Krzyżem Zasługi przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polski, w 2003 roku Złotym Medalem za zasługi obronności kraju, w 2008 roku Srebrną Oznaką za zasługi dla sportu, w 2010 roku Medalem Złotym za długoletnią służbę. W 2014 roku zostałem odznaczony przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Złotym Krzyżem Zasługi.

Załącznik – Wykaz uczestnictwa w konferencjach naukowych w latach 2012 – 2013

dr Kazimierz Borkowski

Warszawa, 14.06.2015 r.